

PASTIRJA IN ZID

*Kakšen želim biti pred drugimi?
Me je pred drugimi sram?*

Prostrano zeleno pokrajino je delil mogočen in visok zid. Ločeval je eno posest od druge. Nikomur ni bilo dovoljeno, da bi ga preplezal in nihče se ni nikoli povzpел nanj. Pastirji so pasli črede samo vsak na svoji strani zidu.

Na eni strani je pasel Franček - suh in grbav pastir. Res ni bil lepe postave, a iz pastirske piščali je znal izvabiti prelepe melodije.

Medtem ko je pasel svojo čredo, je sedel s hrptom naslonjen na zid ter igral na piščalko in okolico napolnjeval s čudovito glasbo. Na drugi strani zidu pa je pasla mlada pastirica. Tudi ona ni bila lepa, ampak majhna in debelušna in gledala je križem. Toda imela je čudovit glas in nadvse lepo je pela. Nekega dne je Franček še čudoviteje igral. Glasba, ki je prihajala iz

njegove piščali, je bila nebeško lepa. Pastirička je sedela na drugi strani zidu. Glasba jo je očarala. Vsa začudena je zaklicala: »Kako čudovita glasba! Umrla bom od veselja!«

Ko je pastir slišal ta sladki glas, mu je začelo srce hitreje biti. Opogumil se je in dejal: »Ali ti je všeč? Vesel sem in lahko ti igram do konca življenja!« Deklica je sramežljivo in plaho odgovorila: »Res? Tako sem srečna! Toda sedaj mi povej, kako ti je ime. Povej mi, kdo si in kakšen si! Neverjeten moraš biti!«

Franček pa je rekel: »Povej mi, kako je ime tebi? Kdo si? Kakšna si? Komu si podobna? Tako lep in sladek glas, kakor je tvoj, more priti samo iz čudovitega in privlačnega dekleta! Ali se motim?«

Pastirica je odgovorila: »Ime mi je Mara. Zelo sem lepa. Visoka in vitka sem ter čudovite postave. Pravo dekliško postavo imam. Ljudje pravijo, da sem podobna kraljčni. Sedaj mi pa še ti povej o sebi. Rada bi vedela kaj o tebi.«

In pastir je dejal: »Ime mi je Franček. Velik in mišičast sem, visok in privlačen, močan, pravi atletski tip. So ljudje, ki pravijo, da sem rojen za kralja.« Tedaj je Mara zaklicala: »O, Franček, kako te imam rada!«

In Franček je odvrnil: »O, Mara! Kako zelo te ljubim!«

Od tistega dne naprej sta se Mara in Franček ure in ure pogovarjala, vendar samo čez zid, ne da bi se videla. Franček je igral čudovite melodije, Mara pa je pela. Užitek ju je bil poslušati. Njuna darova sta se tako čudoviti dopolnjevala, da se je zdelo, da sta rojena drug za drugega. Dnevi so minevali in vsak dan sta bolj ljubila drug drugega.

Mara si je v domišljiji predstavljala, kako lep, privlačen, mišičast, postaven in prijeten je Franček.

Tudi Franček je noč in dan sanjal, kako lepa, vitka in nežno dekliška ter privlačna mora biti Mara.

Tako rada sta vsak dan prihajala k zidu, da bi slišala glas drug drugega, in si brez konca govorila lepe in sladke besede. Kako sta se ljubila!